

04/2026

Máločo vraj ľuďom spôsobuje toľko problémov ako rozhodovanie. Tento výrok psychológov a duchovných sprievodcov rozhodne podpisujem. Už v šiestej či siedmej triede som si počas slohovej práce na tému autoportrét uvedomila, aký neistý je môj vnútorný kompas. O to viac ma fascinuje odkrývať, ako vlastne funguje.

Už pomerne dávno som pochopila, že intelekt je v oblasti rozhodovania slabý radca. Oveľa dôležitejšie je sledovať vlastné túžby – a o nich nás informujú emócie. Umenie spočíva v tom, ako zachytiť tie trvalé a hlboké a nenechať sa opantať tými povrchnými a dočasnými. Okrem načúvania tejto telesnej intuície som si v poslednom čase navykla konfrontovať svoje dilemy radikálnou otázkou: Budem pred smrťou ľutovať, že som do toho (ne)šla?

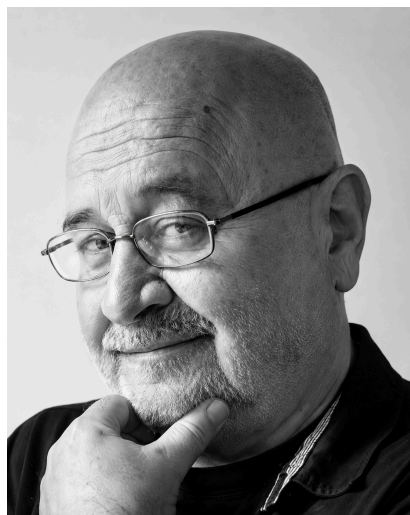
Dalo by sa povedať, že ničomu už neverím viac ako hlbokým túžbam. Iste, spojenie s nimi je krehké. Neraz sa preruší, občas sa javí, že už nenávratne. A často sme v pokušení na opätovné nachádzanie spojenia rezignovať. Najmä vtedy, keď obnovením spojenia riskujeme bolesť či iné ťaživé emócie. K životu však vedie iba úzka cesta. Vieme o tom už prinajmenšom dvetisíc rokov. A cez svoju nekompromisnú tvorbu nám ju pripomínal aj Karol Chmel, na ktorého v tomto čísle s úctou spomíname. Držím nám palce, nech máme chuť a silu žiť vlastnú pravdivosť aj tento jún. Či už na papieri, alebo mimo neho.

Iveta Grznárová
redaktorka ASOS

Za Karolom Chmelom

* 6. október 1953, Zvolen – † 14. máj 2026, Bratislava

Pre mňa bol Karol predovšetkým básnikom. Ako povedal Marián Milčák: Dokázal premeniť ticho na slová a slová na ticho. Verše – zaklínadlá. Často ironické. Čo nimi zaklínal? Možno trochu aj svoju vnútornú samotu, odstup od hluku sveta. Vnikal však do neho a nechal sa ním prenikať. Tak ako bol skryto (aj) homo politicus, tak bol aj gnostikom. Čítal Bibliu, študoval aj heretikov, mystikov... Zbieral knihy, neskôr aj fajky, a keď prestal fajčiť, tak plniace perá.

Jeho sedem zbierok tvorí celok. Zbierky sa prelínajú, vzájomne ozvučujú. A jeho prekladateľské dielo? Impozantné. Poľština, srbčina, chorvátčina, slovinčina. Karolove dielo stojí v slovenskej literatúre trochu mimo, hoci patrí do jej stredu. Možno je to tým, že príbuznosti si hľadal skôr v zahraničných literatúrach. Hlásil sa však aj k slovenským básnikom, predovšetkým k Osamelým bežcom. Jeho básne nie sú zašifrované: sú jasné, čisté, len vyžadujú iný druh čítania ako je čítanie v mobile. Sú plné metafor, metonýmií, kultúrnych odkazov a zaľudnené množstvom známych básnikov, prozaikov, filozofov, ba aj politikov.

Karol vedel, že poézia je trauma aj vykúpenie. Svoje básne nepísal ľahko. Zásadne rukou. „Ručne“ aj prekladal. Musela to byť nesmierna robota. Niekedy prekladal len tak pre seba, do strojopisných „samizdatov“. Do jednej z kníh mi napísal: „Mariánovi, ako výraz snahy byť verný zlyhávaniu.“ Je mi nesmiernou cťou, že som Karola mohol nazývať svojím priateľom.

Marián Reisel

Pár slov na rozlúčku

Vážil som si jeho pokoj, rozvahu a neodmysliteľný úsmev. Aj jeho poznávacia púť životom cez mnohé povolania mi bola veľmi blízka. Zrejme aj tam je jeden z pramienkov jeho hlbkej poézie o všednosti a o vznešenosti.

Naše cesty sa krížili cez vydavateľstvo Smena, aj na stretnutiach, v tom čase ešte mladých autorov, až po redakciu vydavateľstva Kalligram. Práve tam patril k autorom a redaktorom, ktorí sa podieľali na mimoriadnom obohatení slovenského literárneho prostredia.

Tichý, usmievavý intelektuál. Básnik bez okázalých gest, neúnavný prekladateľ. Karol Chmel bol človekom intelektu a práce, slávu prenechával iným. On sa nad svetom usmieval, chápal ho, vedel o ňom svoje.

Karol, tvoj odchod mi pripomenul mnohé márnosti, ale hlavne tvoj nezmazateľný priateľský úsmev, tvoje tiché, veľké dielo. Tvoje nezabudnuteľné: máš, čo nemáš.

Peter Juščák
17. mája 2026

Výber z podujatí a aktivít

Aj keď Svetový deň poézie pripadá na 21. marca, môj osobný „svetový deň poézie“ nastal v apríli a trval takmer celý mesiac.

Silvia Kasčáková počas workshopu v Ľubochni.

Vizuálne kulisy na festivale Punkťík podľa Zuzany Kucirkovej.

· Projekt Osmijanko v Ľubochni

V úvode mesiaca sa uskutočnilo stretnutie a workshop tvorivého písania so žiakmi základnej školy v známej liptovskej kúpeľnej obci Ľubochňa. Obec je situovaná v Ľubochňanskej doline, ktorá prechádza pohorím Veľkej Fatry a je najdlhšou dolinou na Slovensku. Stretnutie sa zrealizovalo z iniciatívy pani učiteľky, ktorá ma kontaktovala prostredníctvom celoslovenského projektu Osmijanko. V aktuálnom ročníku tejto súťaže ju z ôsmich nominovaných titulov oslovila moja kniha *Osem miliárd básní* (FACE, 2023).

· Festival Punkťík v Košiciach

O niekoľko dní neskôr nasledovala účasť na 9. ročníku festivalu detskej knihy Punkťík v Košiciach. V priestoroch kultúrneho centra Tabačka som deťom priblížila proces tvorby poézie a spolu sme pripravovali chutné básne z ovocia. Na podujatí participovala aj Zuzana Kucirková, ilustrátorka mojich básnických kníh pre deti. Pre účastníkov pripravila tematickú tvorivú aktivitu a vizuálne kulisy na fotografovanie, ktoré koncepčne vychádzali zo spomínanej zbierky *Osem miliárd básní*.

· Jubilejný Akademický Prešov

Súčasťou aprílového programu bol aj 60. ročník festivalu Akademický Prešov. V rámci neho som pôsobila v odbornej porote, ktorá hodnotila poetickú tvorbu začínajúcich autorov. Deň po vyhodnotení súťaže sa uskutočnila diskusia s návštevníkmi festivalu. Podujatie moderoval Ján Gavura a ako hostka som publiku detailnejšie predstavila svoju najnovšiu básnickú zbierku *Medzinárodné právo* (2025).

Priatelia, nech sa rýmuje, čo sa rýmovať má!

Silvia Kasčáková
(kascakova.sk)

Jana Juhásová (vľavo) a Silvia Kaščáková.

Tohtoročné vyhlásenie výsledkov čitateľskej ankety Kniha Liptova sa nieslo v znamení úspechu dvoch autoriek a členiek ASOSu – Jany Juhásovej a Silvie Kaščákovéj. Obe si vo svojich kategóriách vybojovali prvé miesta. V kategórii beletria pre dospelých a deti si najvyššie ocenenie odniesla básnická zbierka *Medzinárodné právo* od Silvie Kaščákovéj. Medzi odbornou literatúrou si prvenstvo pripísala monografia o poézii *Miesta nedourčenosti* z pera Jany Juhásovej. Táto literárnovedná publikácia si navyše získala najväčšiu priazeň verejnosti, vďaka čomu si za absolútne najvyšší počet získaných hlasov odnáša aj hlavný titul Kniha Liptova. Knihy vyšli v roku 2025 vo vydavateľstve FACE – Fórum alternatívnej kultúry a vzdelávania.

Gabriele Rakúsovej v týchto dňoch vychádza nová kniha s názvom *S knihami* (Typopress Košice). „Je z oblasti literárnej teórie, má 170 strán a predstavujem v nej prostredníctvom mojich textov o knihách niekoľko slovenských vydavateľstiev,“ približuje autorka.

Stanislavovi Rakúsovi vyšiel preklad jeho poviedky *Dom na Agátovej ulici* zo zbierky poviedok *Lútostivosť* (2021). Preklad v maďarčine je v literárnom časopise *Irodalmi szemle* (7-8/2025) a prekladateľom je Csanda Gábor.

Mila Haugová sa 21. mája spolu s poetkami Martinou Strakovou a Bibianou Buchelovou zúčastnila autorského čítania Verše ženskej duše. Akciu v bratislavskej Knižnici Ružinov hudobne sprevádzala harfistka Emília Nádlerová.

Vo Viedni sa konal 19. ročník medzinárodného literárneho festivalu stredoeurópskych autorov *Literarischer Lenz in Centrope*. Festival prezentuje tvorbu spisovateliek a spisovateľov z regiónu Centrope, ktorý zahŕňa Slovensko, Česko, Maďarsko a Rakúsko. Uskutočnil sa 12. a 13. mája v divadle *Theater Arche*.

Tento rok sa na ňom predstavili Miroslav Hlaučo, Apolena Vybíralová, Gertraud Klemm, András Petőcz a ďalší. Slovenských autorov reprezentovali Alexandra Salmela a Katarína Mikolášová. Slovensko-fínska spisovateľka Alexandra Salmela predstavila svoju oceňovanú epizodickú prózu *56, či?* (Aspekt, 2024), za ktorú vlani získala ocenenie Anasoft litera. Katarína Mikolášová prezentovala svoju poviedkovú zbierku *Hus vo veľkomeste* (Linden, 2024), ktorá sa dostala do desiatky Anasoft litera 2025 a získala Cenu čitateľov.

Návštevníci si mohli vypočuť pôvodné texty priamo v jazyku autorov, pričom nemecké preklady pútavo interpretovali rakúski herci. Nemecké ukážky z oboch kníh pripravil Stephan-Immanuel Teichgräber. Na príprave festivalu spolupracujú Dokumentačné stredisko pre literatúru východnej a strednej Európy (DomI), Collegium Hungaricum Wien, Slovenský inštitút vo Viedni, České centrum vo Viedni a ďalší partneri.

Katarína Mikolášová (vľavo) na viedenskom festivale.

Čo číta ASOS. Knižné tipy

Pavel Theiner

Dovolil by som si odporučiť *2084: Konec světa* od Boualema Sansala (Argo, 2016). Je to v češtine, ale pán Sansal získal Cenu Jiřího Theinera (udeľuje sa žijúcemu autorovi za mimoriadny prínos k šíreniu a propagácii českej literatúry v zahraničí, pozn. I.G.) na pražskom knižnom veľtrhu.

Výber z tvorby

Vincent

1955

ZA OKNOM ROZOZNÁVA SILUETY STROMOV, občas sa mihnú vzdialené svetlá príbytkov, hustú tmú v pravidelných intervaloch pretnú iskry z komína lokomotívy, bláznivo sa rozutekajú všetkými smermi, no vzápätí ich prúd vzduchu nesie popri vlaku k poslednému vozňu, vytvára z nich jasné oranžové čiary, ktoré na okamih zažiaria a zmiznú, aby

ich vystriedalo nekonečné množstvo ďalších. Okno odráža jeho tvár, v sliepňavom modrastom osvetlení interiéru voňa, obklopená tancujúcimi iskrami, vyzera strašidelne.

Nerozpráva sa s nikým, nechce sa mu vysvetľovať cieľ jeho cesty, ľudia okolo neho sú väčšinou muži, niektorí spia s hlavou vyvrátenou dohora, iní hrajú v kúte karty, fajčia. Z toalety sa sem vkráda pach moču, mieša sa s pachom zatuchnutého textilu, dymu a tabaku, všetko toto sa zo všetkých síl snaží prekryť všadeprítomný ostrý zápach chlóru. V Prahe vlak dlho stál, Vincenta zobudil prudký náraz, keď vagóny smerujúce do Karlových Varov pripojili k inému vlaku. V Prahe k nim s hrmotom nastúpili aj príslušníci SNB, všetkým kontrolovali doklady, Vincent im podal povolenku na návštevu otca, celý čas ju zvieral vo vrecku nohavíc.

Cesta trvá nekonečne dlho, svitanie je sivé a bezútešné, Vincent konečne zaspí.

Zobudí sa, keď ho niekto zatrasie za plece, vstávajú, Karlove Vary.

Z Karlových Varov cestuje druhým vlakom ešte asi pol hodiny, doklady mu skontrolujú na železničnej stanici aj vo vlaku. Ďalšia kontrola ho čaká na stanici v Ostrove, všade sa pohybujú ozbrojení vojaci a príslušníci SNB.

Odniekiaľ sa ozýva prenikavý štebot vtákov. Neďaleko stanice musí byť park alebo aspoň nejaké stromy, myslí si Vincent.

Na stanici sa nesmie dlho zdržiavať, mohli by ho najbližším vlakom ihneď vrátiť späť. V batohu má vodu, krajec chleba s masťou a cibuľou a balíček pre otca. Odhodlane vykročí. Čaká ho ešte niekoľko kilometrov, ktoré musí prekonať pešo. V rannom vzduchu pláva vôňa skorého leta.

Cesta mestom vedie cez rozostavané štvrte, stavebný ruch ho sprevádza na každom kroku, buduje sa nová a svetlejšia socialistická budúcnosť, tak o tom hovoria. Ďalej za mestom pokračuje po prašnej ceste okolo polí a priemyselných budov, okolo neho prechádzajú robustné Tatry naložené uránovou rudou, o kúsok ďalej už cestu lemuje plot z ostnatého drôtu a z výšky na neho civejú strážne veže: inštinktívne skláňa hlavu a hľadá si presne pod nohy, aby mu pohľad náhodou nezablúdil tam, kam nesmie. Jemný prach farbí krajinu do siva.

Areál väzenia je ohradený vysokým kovovým oplotením, na vrátnici čakajú dvaja sovietski vojaci a dvaja príslušníci SNB, všetci ozbrojení. Skontrolujú mu doklady, prehľadajú jeho aj batožinu, najdlhšie kontrolujú balík pre otca. Musíš počkať, povedia mu, poslušne si sadne vo vedľajšej miestnosti medzi niekoľkých ďalších návštevníkov, mlčky hľadia pred seba. Po dvoch hodinách konečne po nich príde ozbrojený vojak a cez dvor ich vedie k návštevnému bloku, prechádzajú okolo drevených barakov s malými smutnými oknami, nad nimi sa klenie jasná modrá obloha, ktorá by sa možno rada odrážala v obločných sklách, no mreže a hustý nános prachu jej to nedovolí.

Všetkých zastavia pred vstupom do návštevného bloku, po jednom vyvolávajú ich mená, znovu kontrolujú doklady, vezmú im balíčky pre väzňov, ktoré označia ich číslami. Jeden z vojakov im vysvetlí pravidlá návštev, kričí z plných pľúc, aby každému bolo jasné, kto tu rozhoduje, potom ich vpúšťajú do miestnosti pre návštevy.

Priestor je až po strop rozdelený kovovou mrežou s malými okienkami vo výške tváre. Vincent zastane pri jednom z nich. Keď sú všetci na svojich miestach, vstúpia do miestnosti po oboch stranách ozbrojení vojaci. Po niekoľkých minútach, v napätom tichu, konečne vchádzajú dnu aj väzni.

Vincent zbadá otca, no ten si ho nevšímne, mlčky kráča ďalej, prižmúrenými očami skúma prítomných. Otec, zvolá Vincent, až vtedy sa otec zastaví, obráti sa a podíde k okienku oproti synovi, Vincent je o pol hlavy vyšší.

Hovorí o tom, čo je nové v rodine, otec sa vypytuje na školu, zadržáva slzy, plakať sa tu nesmie, ani dotýkať. Som rád, že sa dobre učíš, opakuje, vyrástol si.

Pozdravuj doma, povie na záver, všetko trvá len pätnásť minút.

Vinenta čaká dlhá cesta domov. Pred očami má neustále otcovu popolavú tvár. Radosť so stretnutia prehlušuje pocit bezmocnosti a ľútosti. Kráča znovu po tej istej pochmurnej a vyprahnutej ceste. Pri každom kroku má dojem, že ho sledujú tisíce očí.

Vo vlaku si trochu vydýchne. Zmätené pocity ukrýva za maskou spánku.

No za Prahou ho premôže únava a naozaj zaspí.

Katarína Mikolášová: *Nasýť sa prachom z topánok*, úryvok z pripravovanej prózy.

(Napísanie diela z verejných zdrojov formou štipendia podporil FPU)

More a pobrežie

Posledné vrany už zleteli z hôr
a deň im kynul pozdravom.
Z oblohy slnko odchodí,
a noc k práci sa zberá.
Vyberá tmavú šatku zo skrine,
potom ju tíško rozvinie,
pláž sa v nej vidí celá.

Vtáci si krídla k spánku zložili,
závojom snov sa v lesoch prikryli.

Roztancované more dunám na pobreží,
každú noc chválospevy spriada.

Až ráno potom v mokrom piesku
lastúry,
čo včera tam schovalo,
celý deň neúnavne hľadá.

Strašidlo z tekvice

Strašidlo z tekvice
je celé žlté a bez tela.
Za všetko ale hovorí
jeho duša vrelá,
ukrytá v dutej hlave.
Tá však už dozrela.

V nej nemusí byť iba to,
čo býva v hlave ľudí,
kde neraz múdra myšlienka
donekonečna blúdi.

Veselé strašidlo,
vlasý uvité z hrozna.
Večer zaklipká očkami.

No každý človek pozná,
že dobro skrýva sa
v tom veľkom, dutom tele.

Obrovské srdce tekvice,
horúce, dobré a zrelé.

Eva Hančáková

Zabudnutý hrdina

Keď sa môj otec oženil, býval so ženou a dcérami – so mnou a sestrou – v jednej veľkej prednej izbe starého mlyna. Svojho starého otca som ja aj sestra veľmi milovala. Akoby to bolo dnes. Počujem jeho hlas: „Dievčatá, poďte sem, niečo vám porozprávam.“ Vzali sme si stolčky, ktoré pre nás vyrobil z dreva, sadli si a počúvali. Neboli to rozprávky, ale pravdivé príbehy z jeho života. Tie príbehy sa mi vryli do pamäti, hlavne tie z čias druhej svetovej vojny.

„Mlynár, pomôžte!“ Tak možno nazvať jeden z jeho príbehov. Stalo sa to počas leta. Bola vojna. Gazdovstvo bolo treba obrobiť. Každý deň sa kosilo a hrabalo. Aj v ten deň starý otec kosil na lúkach za mlynom, keď počul prenikavý ženský krik. Odložil kosu a ponáhlal sa zistiť, čo sa to robí. Zbadal ženu v bielom oplecku, ktorá bežala k mlynu. Keď už bola blízko, spoznal ju. Bola to žena z našej dediny. „Mlynár, keď ste z Boha, pomôžte!“ kričala na plné hrdlo. Biele oplecko mala prepotené a po tvári jej tiekli slzy. „Nemci zajali našich chlapov, partizánov. Je tam aj môj muž,“ z posledných síl lapala po dychu. „Veľmi vás prosím, pomôžte, viete po nemecky. Nemci ich idú zastreliť.“

Starý otec nechal všetko tak, ani po kosu nešiel a ponáhlal sa na miesto, kde mali Nemci svoju veliteľskú stanicu. Bolo to dosť ďaleko od mlyna, ale celou cestou bežal, lebo vedel, že každá minúta je drahá. Keď prišiel na miesto, videl chlapov stáť v rade a nemeckých vojakov SS obďaleč. Keď ho zbadali, veliteľ podišiel k nemu a keďže ho poznal, zvýšeným hlasom sa ho pýtal, čo tu hľadá. Nemci pravidelne chodili do mlyna na obhliadku, či tam nie sú partizáni. „Hľadáam chlapov z našej dediny, ktorí boli hotoviť drevo v lese, lebo u nás je zima tuhá a dreva treba veľa a tí chlapi sú tu,“ vysvetlil svojou plynulou nemčinou. „To sú partizáni,“ nahnevano odvrkol Nemec.

So zatajeným dychom sme so sestrou počúvali a pýtali sa, čo bolo ďalej. „Pol dňa som vyjednával s veliteľom SS a už sa zdalo že bezúspešne,“ hovoril starý otec. Vtom Nemec predstúpil pred chlapov, zakýval na mňa a povedal: „Mlynár, my vám ich prepustíme, ale oni sami vás takto,“ a ukázal mi prstom pod krk.

Osem chlapov z našej dediny bolo zachránených vďaka statočnosti a odvahe jedného človeka. Boli to ťažké situácie, ktoré si v mlyne prežila celá rodina. Hliadky SS veľmi často chodili do mlyna hľadať partizánov. Mlyn bol ďaleko od dediny a vedeli, že môže byť skrýšou pre partizánov. A skutočne bol.

Jedného dňa prišli traja neznámi partizáni v zúboženom stave. Starý otec sa ich hneď ujal. A keďže vedel, že môžu prísť Nemci, najskôr museli schovať zbrane. Potom im rozkázal sa rýchlo preobliecť. Dal im svoje staré chološne a košele, ktoré sa u nás nosili ku kroju.

A skutočne, za krátky čas sa to aj stalo. Keď Nemci prichádzali k mlynu, starý otec rýchlo spustil mlyn naprázdno. Partizáni už sedeli na dlhej lavici, kde zvykli čakať ľudia, kým sa zrno zomlelo na múku. Poučil ich, čo majú robiť a ako sa správať. Hliadka vošla do veľkej izby a jeden z nich silným hlasom skríkol: „Nichts Partizán?“ Dobrou nemčinou im odpovedal, že tu nie sú žiadni partizáni, iba ľudia, čo si prišli zomlieť zrno a čakajú na múku.

„Žena, nalej tej hriatej,“ prikázal starej mame, ktorá fľašku pálenky už mala prichystanú. Nacisti vypili, jeden nazrel aj do prednej izby a odišli. Tí traja partizáni sa druhýkrát narodili. Od strachu sa nemohli zmôcť ani na slovo a starý otec si dal dvojité dávku hriateho, pozrel na svätý obraz a poďakoval Bohu.

Po nejakom čase prišiel ďalší partizán. Bol sám vyhľadávaný a chorý. Ledva stál na nohách. Pochádzal niekde od Gelnice. Aj o neho sa rodina v mlyne postarala. Kým sa preobliekol a najedol, naša mama v prednej izbe dávala pozor pri okne, či sa neobjavia Nemci. Na rukách mala malé dieťa, svoju staršiu sestru, ktoré práve dojčila. Zrazu zbadala približovať sa hliadku SS. „Rýchlo ho schovajte!“ zakričala. „Nemci idú!“ Stará mama partizána v chvate schovala vo veľkej izbe za kredenc, pri ktorom stála ešte veľká truhlica. Bol tam priestor na odkladanie rôznych potrebných vecí. Nemci vošli do veľkej chýže a spustili svoju obvyklú vetu: „Nichts Partizán?“

Starý otec začal s nimi rozhovor. Sám im nalial svojej pálenky a ponúkol ich. Keď Nemci odišli, mojej mame prišlo tak zle, že ju museli kriesiť. Z veľkého strachu dostala ľak na srdce, ktoré ju trápilo do konca života. Uvedomila si, že keby bol ten partizán za kredencom zakašľal, nacisti bez milosti vystrieliajú celú rodinu aj s malým dieťaťom.

Statočnosť, česťnosť a spravodlivosť dostal starý mlynár Štefan do vienka. Celý svoj život sa tomu nespreneveril. Ani pre našu rodinu po vojne v ťažkých päťdesiatych rokoch, keď sa mohol prikloniť na stranu vládnej moci a získať výhody. Nedostal ani tú povestnú 255-ku, ktorú mnohí dostali za pomoc partizánom. Namiesto vďaky, že zásoboval múkou a chlebom nielen partizánov, ale aj ruských vojakov dostalo sa mu len osočovanie od tých, ktorí boli pri moci. Nikdy sa nestáľoval, dokonca ani vtedy, keď mlyn zaplombovali, že sa nesmeli mlieť, ani keď do krásnej prírody čistých potokov povolili stavať rómskym spoluobčanom, hoci už jedna rómska osada v dedine bola. Urobili to zámerne, napriek mlynárovi Štefanovi. Nenadával, nepreklínal, iba hovorieval, že aj medzi Rómami sú dobrí aj zlí, ako aj medzi druhými občanmi. V ľuďoch hľadanú tú lepšiu stránku.

Anastázia Kováčová

Milé členky a členovia, ešte raz vďaka za Vaše príspevky, v mene celého ASOS Vám želim krásne rozhranie jari a leta.

Spravodaj, 2. ročník, 4/2026

Internetový mesačník Asociácie spisovateľov Slovenska

Vydáva Asociácia spisovateľov Slovenska

Májkova 3, 811 07 Bratislava

IČO 55 091 407

DIČ 2122 093842

Šéfredaktorka:

Iveta Grznárová

Redakčná rada:

Peter Juščák

Ján Gavura

Igor Hochel

Elektronická pošta:

iveta.grznarova@asociaciaspisovatelov.sk

Webová stránka:

asociaciaspisovatelov.sk/category/spravodaj/

Snímky: Lucia Gardin, archív členov ASOS,
wikimedia.commons